

Napol skrita med mogočnimi hrasti in jelšami dela kaj ljubek vtisk. Mnogokaj velikomestnih ušes se v tem tihem kotičku odpočije od svetovnega šuma. Žalibog, da je takih velikomestnih ušes, ki iščejo

SPREEWALD: SKUPINA KMETIC.

miru, včasih zopet malo preveč. Pogosto se pripelje cela vrsta gostov, in potem nastane v senčnatem parku tak vik in krik, kakor da bi se pol Berolina pripeljalo iskat „počitka in miru“. Ob delavnikih je še nekako mirno, ker vznemirja gozd le nekaj letoviščarjev in slikarjev, ki slikajo šture in druge v mestih redke reči; tuintam se pripelje mimo tudi par turistov, ki si mimogrede ogledajo zanimivo deželico.

Ob nedeljah in praznikih je seveda vse drugače. Vse gostilne od Ljubina do Groda so napolnjene. Posebni vlaki pripeljejo radovedne Pruse, zlasti Berolinke, ki gluše napolnijo trate in gozde s svojim kričem, da čaplje, race in druge povodne ptice beže na vse strani. Celo jeleni pogledujejo tu plašno iz bližnjih borovih gozdov, če jim morda ne gre za kožo. Samo štoklja se ne da spraviti iz ravnotežja. Mogočno koraka ob vodi, postoji na eni nogi, ogleda se prezirljivo po zijavih ljudeh, poklepeta s kljunom, seže v vodo, privleče iz nje kako žabo za zadnji krak ter jo použije z veliko slastjo v grozen strah nežnih gospodičen, ki pri tem prizoru padajo v omedlevico.

Najlepša vožnja v celem Spreewaldu je po Veliki Mutnici iz Vodšovske do gozdarske hiše Eiche. Skoraj med vso vožnjo nas varuje košato drevje

vročih solčnih žarkov. Tudi zloglasni spreewaldski brenclji nas ne nadlegujejo preveč. Na levi se nam izgubi pogled v zeleni goščavi, na desni pa vidimo, kako na travnikih marljive Spreewaldke v prelepih narodnih nošah suše seno. Na široki Mutnici se ziblje več čolnov, ki se zvečer z dišečim senom obloženi v prijetnem hladu vračajo domov.

Od Eiche nas kmalu pripelje plitva Milanka v Buschmühle. Tudi ta kraj je nekak Eldorado za nemške turiste in slikarje. Nekdaj se je tu razprostiral velikanski hrastov gozd, od katerega pa danes vidiš kaj malo. Le tuintam čaka še kak listnat velikan smrti za starostjo. Prusi jih seveda silno občudujejo ter hodijo gledat od blizu in od daleč. Mi smo pa že kaj lepšega videli kakor par napol strohnelih hrastov; zato se v njihovi senci pomudimo samo toliko, da se malo odpočijemo od dolge vožnje. Potem jo pa mahnamo kar po suhem v Grod.

Pota nam vodotoki ne ovirajo preveč. Ako je voda plitva, jo kar prebredemo; na globočjih mestih pa pridemo čez po znamenitih mostovih, ki se imenujejo „Banken“. Narejeni so v visokem loku, da morejo pod njimi pluti tudi najbolj obloženi čolni. Zato moramo po stopnicah na most in po stopnicah zopet doli. Posebno trdni niso ti mostovi; zato jih mnogokrat vzame voda. Ljudje jih potem polove in prilepijo zopet na staro mesto, ko upade voda.

Pot po zelenih tratah je jako prijetna. Daleč druga od druge stoje majhne hišice, takozvane „Kau-

SPREEWALD: SNUBAČ.